

Indiai titkaim – 6 – szervizben

2010 szeptember 08. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Dél körül volt, borongós decemberi nap, 13-a, Luca napja és még India mindig olyan távol…Eszembe jutott, hogy a szüleim már azt számolgatják, merre is járhatunk. Romániában? Bulgáriában? Esetleg már Törökországban? Ugyan már!

Újszegeden állt a buszunk, az öreg Karosa, mert a sof?rök (akik azért apróbb hibákat lazán kijavítottak) úg yítélték meg, hogy el kell menni szakemberhez.
Nem értek az autókhoz...

Már említettem, hogy ebben az id?ben volt egy Skodám. Ez persze egy húszévest?l, akit akkoriban (sem) vetett fel a pénz, elég nagykép?en hangzik. A szüleim vették és ez volt a család els? autója. Édesapám földm?ves volt, ? sem értett az autókhoz, így a Skodánkkal nagy kalandokat éltünk át, néha egy apró hiba is nagy problémákat okozott. Így mindig egyfajta misztikus izgalommal figyeltem az autószerel?ket, akik megjavítottak egy masinát. Ismertem is pár autószerel?t, de buszokkal természetesen nem foglalkoztak.

De egy busz? Hol javíthatnak buszt? Szegeden csak a Volán telepre mehetünk. Az üres, kipakolt busszal, a három sof?rrel és Vishwapremmel, kedves budapesti barátommal elkanyarogtunk a buszos cég telephelyére.

Még szerencse, hogy annyira azért m?ködött a busz, hogy saját lábon (ez most egy képzavar) eljutott a Volán-telepre.

1993. decembere…

Ekkoriban még Ikarusz buszok közlekedtek Szeged utcáin. Gyerekkoromban még láttam farmotoros buszokat is, utaztam is rajta (jó hangosak és füstösek voltak), de ekkoriban már a „kocka” Ikaruszok futottak az úton. Nagyon modernek voltak. Bár a mai alacsony padlós buszokhoz képest némileg ormótlannak t?nnek. Viszont amikor a Karosánk bekanyarodott a telepre, érdekl?dve nézték. Nagyon retrónak látszottunk...

Vishwapremmel ketten mi lettünk volna a tolmácsok. Szerény angol tudásunk alapján. A három sof?rünk szlovák volt. Szintén szerény angol tudással….

A Volán telepen úgy néztek ránk, mint a marslakókra. El?ször elcsodálkoztak, miért is szeretnénk mi egy külföldi buszt szervizelni. Majd közölték, hogy adnak id?pontot. De nekünk sürg?sen kellett. Nem várhattunk napokat Szegeden, amikor India várt reánk!!!

Látták a lerobbant buszt és beengedtek a szervizbe. Talán olyan szerencsétlennek néztünk ki. Vagy olyan kalandoroknak... Amikor elmondtuk a szerel?knek, hogy ezzel a busszal Indiába szeretnénk utazni, kiröhögtek bennünket…

Én nem vagyok m?szaki ember, így fogalmam sincs mi baja lehetett a busznak. Talán két órát is b?völték szakért? sof?reinkkel együtt. A m?szaki emberek között még a nyelvi akadályok is elolvadtak. Hümmögtek, mutogattak, mi néha fordítottunk (amit tudtunk) és egyszerre csak
kijelentették, készen vagyunk. A busz megjavult...

Amikor kérdeztük, mivel tartozunk, nem kértek semmit. De a lelkünkre kötötték, hogy ezzel a busszal el ne induljunk… Nem hogy Indiába, de még a szomszéd városba se. Azt is kisebbfajta csodaként vették tudomásul, hogy a busz Csehországból elért Szegedig.

Megjegyzés: amikor kiértünk Indiába, Jaipurból küldtünk egy képeslapot a Volán telep kedves szerel?inek. Mindannyian aláírtuk és csak ennyit írtunk rá – Megérkeztünk...

Megköszöntük a segítséget és visszamentünk Újszegedre. Két útitársunk ?rizte a hegynyi csomagot a járdán, Jaya kicsiny lakásában pedig idilli kép fogadott bennünket. Mindenütt emberek voltak. Jaya (akkori) lakása 27 m2-es kis garzon volt. Egy nagyszobával, egy konyhával, melyet inkább f?z?fülke volt, egy piciny el?szobával, ahol ketten éppen elfértek és egy kis fürd?szobával, amelyben csak egy ül?kád fért el.

Szóval ebben a piciny lakásban több, mint harminc ember próbált elhelyezkedni. Nem volt könny? feladat. A lépcs?házban cip?halmok. A lakásba nem vitte be senki a cip?jét. Ahogy az ashramokban (jógaközpontok), hindu templomokban is szokás. A szoba teljesen tele volt, de egy lány ült a kádban (felöltözve persze), még ketten beszélgettek a fürd?szobában, a toaletten folyamatos volt a forgalom és a konyhában (ami inkább csak f?z?fülke volt) is legalább két ember sürgött-forgott…

Mivel kiderült, hogy lesz a buszon f?zés, meleg étel, az általunk összevásárolt tartós élelmiszert felajánlottuk a „konyhának”. A kevésbé tartósakat pedig a várakozás órái alatt közösen elfogyasztották. El?kerültek a vendégek táskáiból is az 1-2 napos eleségek, sütemények, így nagy lakomát csaptak a kicsiny lakásban.

Természetesen vegetárius lakoma volt, hiszen a jelenlév?k vegetáriusan étkeztek. Egy jóga-india-túrára nem is mehetnénk másként...

Miután a busszal megérkeztünk, mindenki szedel?zködni kezdett. A csomagok (a MI CSOMAGJAINK IS) felfértek. Valahogy… Ezt a buszt nem hosszú túrákra tervezték. Ma már természetes, ha egy busz után utánfutót kötnek, a távolsági, vagy turistabuszok emeletesek és a „földszinten” rengeteg csomag elfér. No de egy Karosa buszon?

Volt ugyan alul némi csomagtartó, de oda a közös csomagok kerültek. Nehezítette a dolgot, hogy az indiai jógaközpontunk kért egy nagy sátrat. Mivel repül?n elég drága lett volna a szállítás, így a sátor darabjai az ülések alá kerültek. Meg kinek-kinek a csomagja is. Meg a lábak alatt, meg a széksorok között, meg a fejünk fölött.

A buszon, csak el?l volt egy kilincses ajtó. A sof?r mellett egy másfél személyes ülés, melyet fel kellett hajtani, ha bárki le-fel akart szállni. Mindenkinek jutott hely, csak nekem nem. Így valahol a busz közepén táboroztam le a karfa magasságáig felpakolt csomagokon. Vagy el?l ültem ezen a felhajtható ülésen, ha éppen nem a két pót-sorf?r ült ott.

Így 1993. december 13-án, kés? délután elindultunk a magyar-román határ felé. Szegedt?l csak 50 km, így kb. egy óra alatt ott voltunk. Nem is volt nagy forgalom. Mint „helybéli” elöl maradtam, félig ülve/állva és kalauzoltam a buszt a nagylaki határátkel? felé. Szerencsére nem volt nagy forgalom a határon.

Mehettünk volna Jugoszlávia felé is (akkoriban még így hívták a régi kommunista szövetségi állam maradékát – tudjuk, azóta még tovább olvadt Szerbia), de éppen benne voltunk a délszláv háborúban.

Bennünket, magyarokat különösen rosszul érintett a határaink közelében zajló háború, hiszen magyar-magyarral került szembe a bosnyák és a horvát fronton is. Ekkoriban már négy esztendeje gyakoroltam a jógát, a jóga a mindennapi életben rendszert. Évente több alkalommal jutottam el nemzetközi jógatáborokba. Ekkorra már jártam a magyarországi programok mellett Pozsonyban, Bécsben is.

Jógaiskolánk 1972 óta van jelen Európában és Mesterünk, Swami MaheshwaranandaJi tanítása sikeresen terjedt a délszláv országokban. SwamiJi 1972-ben jött el Bécsbe, 1975-ben Csehszlovákiába, 1978-ban Magyarországra és 1980-ban Jugoszláviába.

Így, a délszláv háború idejére már jelent?s jógaközpontok alakultak az önállósult Szlovéniában, Horvátországban, de éltek jógagyakorlók Boszniában, Macedoniában és m?ködött egy jelent?s jógaközpont Újvidéken is.

A harctéren szerbek, horvátok, magyarok, bosnyákok ádáz ellenségek voltak. Családtagjaik, honfitársaik pedig a jógatáborokban békésen üldögéltek egymás mellett. A háború miatt sok jógázó fiatal szökött hozzánk, akik nem akartak fegyvert fogni...

Szóval Szerbia (Jugoszlávia) felé nem akart menni a busz. Veszélyesnek ítéltük. Így maradt Románia. A nagylaki határátkel?nél összegy?jtöttem a negyven útlevelet és levittem a határ?rhöz.

Amikor felnézett az egyik határ?r a buszra, rémülten szembesült a sok csomaggal, így inkább visszafordult… A kis fülékében a társa egykedv?en kérdezte: hova mennek?

Indiába – hangzott a válasz. A határ?r kinézet a fülkéb?l és elkerekedett szemmel bámult a buszra: ezzel? – majd visszaadta az útleveleket, jó utat kívánva. A szemén látszott, nem nagyon hisz benne, hogy mi akár Aradig is eljutunk...

Nawesh
Szerz? a Flag Polgári M?hely tagja

Ajánló